

[Statsministeren.]

ikke havde konsulteret partierne i tide. Jeg synes, denne bebrejdelse er urimelig, og jeg vil gerne henvise til, hvad jeg sagde i formiddags. Den 7. juli meddelte vi partierne, hvordan valutastillingen var, og hvordan vore planer var. Partierne sagde intet, men tog sagen til efterretning. Sidst i august indkaldte vi partierne til den 4. september. Vi meddelte valutastillingen og vore planer i hovedtræk. Vi spurgte videre, om man ønskede forhåndsforhandlinger inden folketingets indkaldelse, og den besked, vi fik fra partierne, lød: handl selv, kom i folketinget med, hvad I har!

Nu har vi indkaldt folketinget, forelagt vore planer og tanker, og jeg takker det ærede medlem hr. Erik Eriksen for hans tilsagn om forhandlingsvilje. Hvad det ærede medlem sagde om tillid og mistillid til regeringen og til socialdemokratiet, skal jeg helt lade ligge. Jeg hørte noget lignende to gange i 1953, inden vi dengang gik til valg.

Både den valgtale, det ærede medlem hr. Aksel Møller holdt her i dag, og den dagsorden, han foreslog, var efter min mening udfordrende ensidige. Der var hele det agitatoriske repertoire, som en vis del af pressen har gennemspillet det sidste par måneder: myten om den sorgløse regering, myten om en regering, der ikke vil tage ansvaret, men vil give oppositionen alt ansvaret, myten om, at valutaunderskuddet er brugt unyttigt eller skadeligt, myten om en optimistisk regering og indbyrdes uenige ministre og meget andet, en tale, synes jeg, som var på grænsen af, hvad en ansvarlig politiker kan tillade sig.

Jeg bliver nødt til at svare på et par af de stærkt agitatoriske udtalelser, det ærede medlem fremsatte. Naturligvis har landets regering sin andel i og sit afgørende medansvar for den økonomiske politik, der er ført; det ansvar står vi ved. En mindretalsregering har imidlertid ret til at henvise til, at den ikke kan gennemføre et eneste lovforslag og ikke vedtage en eneste udgiftspost, som er relevant i denne forbindelse, uden at et flertal i denne sal har medvirket dertil og har sit medansvar derfor.

Jeg nævner dette som et nødvendigt korrektiv til det ærede medlem hr. Aksel Møllers propagandamyte om en regering,

der næsten blind og døv har ladet stå til, og en uskyldshvid opposition, der blot holdt sig tilbage og var bekymret. Det er nemlig en fuldstændig fordrejning af de faktiske forhold. Der er, som jeg har sagt i alle sommerens udtalelser, på afgørende områder tale om et fællesansvar, som må deles af skiftende regeringer og skiftende opposition.

Det er rigtigt, at vi fra regeringens side har fremhævet, at vi i den periode, vi nu er inde i, har en økonomisk højkonjunktur. En række medlemmer har sagt noget i retning af, at der er gode tider i Danmark, det er også korrekt; men ledsagende denne højkonjunktur har vi alle de valutariske problemer, som en stigende konjunktur altid vil rejse i et land som Danmark. Det er disse to ting, det ærede medlem opererer med, og udtalelser, jeg har fremsat om disse to ting, som det ærede medlem søger at stille i modsætning til hinanden, idet han mener, at vi har taget fejl af konjunkturerne.

Det ærede medlem nævnte i sin tale i går en udtalelse, jeg havde fremsat på Kastrupfortet om, „at der i løbet af foråret kom et stærkere økonomisk opsving, end alle regnede med ved årets begyndelse, og tendenserne til konjunkturedgang i USA synes indtil videre at være forsvundet“. Jeg føjede til i denne tale, at denne ændring også har præget vor egen økonomi og bidraget til at øge den indenlandske omsætning, og dette har virket på valutabalancen. Det er med udgangspunkt i denne udtalelse, at det ærede medlem hr. Aksel Møller og med ham iøvrigt en række skribenter landet over har søgt at opbygge en argumentation gående ud på, at denne regering begik den fejl at tro, at den internationale økonomiske depression var på vej hertil fra USA, og at den disponerede ud fra disse forventninger med det sørgelige resultat, at der var sat så meget arbejde i gang og altfor store pengebeløb i omsætning, da det viste sig, at nedgangskonjunkturerne aldrig nåede os.

Nuvel, det er rigtigt, at vi og mange med os frygtede en amerikansk nedgangskonjunktur og ud fra tidligere økonomiske erfaringer havde grund til at frygte dens virkninger på europæisk og dermed også på dansk økonomi. Det falder mig ikke ind